

[Tove Jørgensen]

men de foreligger ikke endnu. Der var bl. a. spørgsmålet om, hvor mange i ejerboliger der modtager boligydelse. Svaret er blevet lovet os her i begyndelsen af marts måned.

De adværslar, der blev givet fra 6 partiers repræsentanter i socialudvalget, og som vi gav udtryk for i betænkningen til pensionsreformen, har vist sig at holde stik. Det var forkert at tage boligydelsen bort fra boligministeriet og tage den ud af boligsikringslovgivningen. Det var forkert at forringe beregningsgrundlaget, især at fjerne de særlig lempelige pensionistregler. Det var forkert at anvende maksimumsgrænser, der lå lavere end huslejen i det almene boligbyggeri, og det var forkert kun at anvende et værelseskriterium uden arealkriterium samtidig. Det sidste har ministeren lovet at ændre, når boligregistret foreligger. Det ville være interessant at vide, hvornår det bliver tilfældet. Det var meningen, det skulle være i slutningen af 1978.

Det var forkert at indregulere en tredjedel af pensionstillægget i grundbeløbet, så det blev de bedst stillede pensionister, der fik de største forhøjelser. Havde man fulgt det alternative forslag, så havde de ringest stillede pensionister og pensionister med små ekstra indtægter fået mest, og ved at forhøje den fradragsfri grænse, som vi foreslog, for mindre indtægter ved beregningen af pensionstillægget så ville de virkninger, som vi nu er blevet vidne til, ikke være indtrådt.

Men især var det forkasteligt, at man efter reformens vedtagelse forringede skattereglerne for pensionisterne, så deres personfradrag blev forringet, for det betød, at mens man gav pensionisterne forhøjelse med den ene hånd, så tog man den med den anden, og det gjorde man især fra ægtefællerne, som netop skulle tilnærmes de enlige. Det skulle være første trin henimod, at ægtefæller og enlige skulle have det samme beløb. Det forhindrer man faktisk ved samtidig at lave om på skattereglerne.

Der er to ting, der har betydning i forbindelse med skattereglerne. Når man overfører flere og flere områder til kommunal finansiering, giver det et øget skattetryk for pensionisterne, fordi kommunalbeskatningen rammer dem hårdere end statsskatten. Vi ved fra notatet, at der er en generel stigning; i 1978 var den på 39,5 pct., den er i 1979 på 40,9 pct. Det vil sige, at der altså her er en stigning på

1,4 pct. Og så er der, som jeg nævnte før, de ændrede fradrag. Det vil sige, at det er et større beløb, der beskattes. Her er det især ganske små ekstrairndtægter, der kommer til at rammes urimelig hårdt, fordi de beskattes, når indtægten når op over denne lavere grænse.

Der er ikke helt sammenhæng i notatet i de tal, der stilles op. I bilag 1 på side 2 er der et skøn over den reelle købekraft. I 1979 skønnes der for samfittet at være en stigning på 6,2 pct., for enlige er den på 3,6 pct. Men der er ikke taget hensyn til skattestigningerne, som modvirker denne reelle stigning i købekraft, og der er ikke taget hensyn til, at beregningen af boligydelsen foregår på et andet beregningsgrundlag end det, der ville have været gældende, hvis de gamle boligsikringsregler med de lempelige pensionistvilkår – regnet frem til nu – havde været gældende.

Man siger udtrykkelig i notatet, at man bruger det samme beregningsgrundlag, som man bruger for boligydelsen, i sammenligningen, og det giver altså nogle mindre forskelle, end det ellers ville være tilfældet. Derfor er de tal, der er opstillet i notatet, ikke sammenlignelige, det er ikke de reelle forhold, der således beskrives.

Jeg vil lige slå fast, at de indgreb, der i de kommende dage foretages over for den fri forhandlingsret, det er ikke kun et overgreb på LO og tjenestemænd og funktionærer, det er et angreb på den overvejende del af befolkningen, for LO- og FTF-områderne, det er ca. 1,5 million mennesker, pensionister og efterlønsmodtagere, det er ca. 1 million, og så er der deres børn, så er vi næsten oppe på 3–4 millioner mennesker ud af en samlet befolkning på 5 millioner, og alle disse grupper bliver direkte eller indirekte ramt, når man spiller arbejdsgivernes spil i folkettinget. Det er urigtigt, at det er af hensyn til samfundet, man griber ind. Det er til fordel for en lille privilegeret gruppe, som fortsat får lov til at nyde frugterne af andres arbejdsindsats.

Pensionisternes vilkår er også afhængige af udviklingen på arbejdsmarkedet. Hovedparten af dem er tidligere lønarbejdere, og derfor er de en del af arbejderklassen. Det er dér, socialdemokratiet svigter gennem sit samarbejde med arbejdsgiverne og højrekræfterne i dansk politik, og det rammer pensionisterne. Jeg vil godt sige til hr. Albertsen, at når han siger, at klagerne fra pen-